

Та вже років двісті... (козацька пісня)

Автор Невідомий

А вже років двісті
Як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить,
Викликає долю.
- Гей, гей, вийди, доле, із води,
Визволь, визволь із біди.
- Не вийду, козаче, не вийду, соколе,
Хоч сама добре знаю, як тяжко в неволі.
Гей, гей, у неволі, у ярмі,
Під московським караулом у тюрмі.
А вже з наших списів серпи поробили,
А гострії шаблі на коси змінили.
- Гей, гей, козаченьки, як орли,
А де ж ваші кониченьки вороні?
- Наші коні в плузі, а козак за плугом.
А вітер сумує, розмовляє з лугом.
- Гей, гей, кинь, козаче, плуга, бери ніж,
Де побачиш воріженька, не барися, ріж.
- Ой, пане Богдане, нерозумний сину,
Занапастив нарід, ще й неньку Вкраїну.
Гей, гей, занапастив, зруйнував,
Бо в голові розуму мало мав.